

своѣтъ си умъ както Бога, и томѹ
единомѹ да благодари за сичкитѣ
добрини, що пріема отъ него, а по-
вече заради ношѣтъ що сѣ е преми-
нала, какъ а е прекаралъ сѣ неговата
помощь безъ да испати никакво зло:
при твоя треба іоще сѣ прилична по-
честъ и страхъ, и сѣ чиста вѣра да
иска отъ Бога да мѣ помогне тѣ да
премине по неговата воля и томъ день,
що е настаналъ: и това да го непра-
ви отъ че си е велъ едно обычае, как-
вото го праватъ по многото чело-
вѣцы, ами да го прави отъ усердіе: за-

невѣдомо, дѣто, и конто го защищаватъ и вкож-
датъ въ простыатъ мѣзыкъ, минималъ, защо въ раз-
говоратъ си никогда не са го употребили, каквото
по други мѣста употребаваатъ всегда тѣтакъ: въ
мѣста *зѣе, еѣвѣ.*